

*Így veszítet el
az Időháborút*

AMAL EL-MOHTAR –
MAX GLADSTONE

*Így veszíted el
az Időháborút*

A fordítás alapja:
Amal El-Mohtar and Max Gladstone:
This Is How You Lose the Time War
First published in 2019 by Saga Press,
an imprint of Simon & Schuster, Inc.,
New York, NY

FORDÍTOTTA
Heinisch Mónika

SZERKESZTETTE
Takács Gábor

BORÍTÓTERV
Greg Stadnyk

ISBN 978-963-636-546-2

Minden jog fenntartva

© Amal El-Mohtar, Max Gladstone 2019

© Kossuth Kiadó 2025

© Hungarian translation Heinisch Mónika 2025

Borítóképek © 123RF

Neked.

Ui.: Igen, neked.

Győzelmét learatva Vörös egyedül marad a csatamezőn.

Haja vértől sikamlós. Leheletével párát ereget a haldokló világ utolsó éjszakájába.

Ez jó móka volt, könyveli el magában, bár a gondolat közben megkeseredik. Legalábbis tiszta munka. Felmászott az időfonalakon a múltba, és ártalmatlanította az összes lehetséges túlélőt, nehogy valaki meggyengítse az Ügynökség jövőjének alapjait – a jövőét, ahol ők irányítanak, és ahol Vörös esélyt kap az életre. Most visszatért, hogy eldolgozza és olvadásig hevítse a történelemnek ezt a szálát.

Egy holttestet fog, amely valaha ember volt, kesztyűs keze a zsigerek közé hatol, és megmarkolja az ötvözetből készült gerincet. Amikor elengedi, a mesterséges külső váz nekicsapódik a sziklának.

Közönséges technológia. Elavult. Szegényített uránba öltött bronz. A katonának esélye sem volt soha. Ezért küldték ide őt.

A megbízatása végül átható csöndbe torkollik. Fegyverzete és vértje úgy hajlik vissza a testébe, ahogy a rózsa szirmai csukódnak be alkonyatkor. Miután az álbőrlebenyek lesimulnak és begyógyulnak, ruházata programozható anyaga egybeolvad, és ő ismét női alakot ölt.

Bejárja a csatateret, és mindent ellenőriz.

Győzött, igen, ő győzött. Ez egyértelmű. Vagy talán mégsem?

Mindkét sereg holtan hever. Két nagy birodalom csapott itt össze, mindkettő hajótestként futott a másik zátonyára. Ez volt a feladata. Az elhullottak hamvaiból majd mások emelkednek fel, akik jobban megfelelnek az Ügynöksége céljainak. Mégis...

Járt valaki rajta kívül a csatamezőn – nem közönséges sorkatona, mint az útjában tornyosuló, időbe horgonyzott hullák, hanem egy jelentőségteljes szereplő. Valaki a másik oldalról.

Vörös ügynöktársai közül kevesen észlelték volna a rivális jelenlétét. Neki is csak azért tűnt fel, mert türelmes, óvatos és magányos. Készült

a megmérettetésre. Előre-hátra végigmodellezte a fejében. Észrevette, ha egy hajó nem a kijelölt helyén volt, ha a kilövésre szánt mentőkabin nem moccant, ha egy sortűz fél másodpercet késett.

Ha kétszer történik ilyesmi, az véletlen. Ha háromszor, az ellenséges akció.

De miért? Vörös úgy véli, teljesítette a küldetését. Csakhogy a háborúk tele vannak okokkal és következményekkel, kalkulált lépésekkel és szokatlan csalétekkel, különösen az időn keresztül vívott ütközetek. Könnyen lehet, hogy a másik félnek egyetlen megkímélt élet többet ér, mint az összes vér, amely ma Vörös kezét beszennyezte. Ha valaki megmenekül, később királynővé válhat, tudóssá, vagy ami rosszabb, költővé. Vagy ha nem ő, akkor a gyereke, netán egy csempész, akit vel kabátot cserél egy távoli úrkikötőben. Akkor pedig fölösleges volt a vérontás.

A gyakorlás megkönnyíti az öldöklést, a mechanika és a technika terén egyaránt. Vörös mégis nehezen dolgozza fel az élményt. Ügynökségeit nem rendíti meg a gyilkolás, vagy csak jobban leplezik.

Nem jellemző, hogy Kert küldöttjei térben és időben Vörössel egyszerre legyenek jelen. Szíve-

sebben alkalmaznak árnyakat és jól bevált húzásokat. Egyvalaki mégis képes ilyesmire. Vörös ismeri őt, bár sosem találkoztak. Minden ügynök otthagya maga után a kézjegyet. Az övét merészség és kockázatvállalás jellemzi.

Ám Vörös is tévedhet. Igaz, csak ritkán szokott.

Ellenfele biztosan élvezné a bűvésztrükköt: felhasználni Vörös irdatlan mézszárlását a saját céljaira. De a sejtelem nem elég. Bizonyíték kell.

Így hát a diadal hullahegyei közt bolyongva veresége csíráit keresi.

Remegés fut át a talajon, amely földnek már alig-alig nevezhető. A bolygó haldoklik. Tücskök ciripelnek. Ők egyelőre túlélnek a düledező síkságon, a lezuhant hajók és a széttrancsírozott testek között. Ezüstös moha teríti be az acélt, lila virágok fojtogatják a kimúlt ágyúkat. Ha elég sokáig fennmaradna a bolygó, a holttestek szájából kinövő indák bogyókat is teremnének.

De nem marad fenn, és ők is el fognak tűnni.

Egy becsapódás helyén bukkan rá a levélre.

Nem oda való. Tetemeknek kéne ott heverniük, a korábban csillagok közt vitorlázó hajók roncsai között. Egy sikeres hadművelet gyilkos, szennyes,

véres martalékainak. A magasban oszló holdakkal, lángolva szálló gépekkel.

Nem lenne szabad egy krémszínű papírlapnak ott virítania, amelynek szinte üres felületére egyetlen sort róttak elnyújtott kézírással: *Olvasás előtt égesd el!*

Vörös szeret érzelmeket megtapasztalni. Ez afféle fétis nála. Ezúttal félelem suhintja meg. És lelkesedés.

Igaza volt.

A vadász becserkészi az árnyakat, hajtja a prédát. Hallja az infravöröset, az ultrahangot. Szomjazza a kapcsolódást, egy új, méltóbb ütközetet, de nincs körülötte más, csak holttestek, szilánkok meg az ellenfél hátrahagyott levele.

Nyilvánvalóan csapda.

A szemgödrökből folyondár kúszik elő, hálót sző a törött ablakokra. Pelyhekben hullik a rozsdá, akár a hó. Feszülő fém nyikorog, hasadozik.

Kelepce. A méreg túl otromba megoldás lenne, és Vörös nem is érez ilyesmit. Inkább egy elmevírust rejthettek el az üzenetben, amely eltérítheti gondolatait, belső gyötrelmeket okozhat, vagy gyanút ébreszthet a Parancsnokban, ha megpillantja.

Talán meg akarják jelölni vele, leleplezni, és egy kettős ügynök szerepébe kényszeríteni. Az ellenség alattomos lenne. Még ha csak egy elhúzó-dó játszma nyitó lépéséről is van szó, azzal, hogy elolvassa a levelet, majd lebukik, óhatatlanul magára haragítja a Parancsnokot. Sőt, árulóvá is válhat a szemében, akármilyen hűségesen szolgált eddig.

Sokkal okosabb és biztosabb megoldás lenne eltűnni, ám a levél kihívás elé állítja, amit Vörösnek muszáj vállalnia.

Egy halott katona zsebében talál öngyújtót. Szeme visszatükrözi a lángokat. Szikra száll, hamu hull, és ugyanazzal az elnyújtott, komótos írással betűk formálódnak a papíron.

Vörös szája megrándul: kaján maszk, a vadász vigyora.

A lángoló levél megégeti az ujját, de közben felvillan az aláírás is. Leomlik a zsarátnok.

Ideje indulnia, most, hogy letudta sikeres és félresikerült küldetését. Visszamaszik a fonálon a saját korába, az Ügynöksége által formált és őrzött jövőszövedékbe. Nem hagy más nyomot hátra, csak hamut, romokat és milliónyi halottat.

A bolygó végóráit várja. Igen, az indák és a tücskök maradnak, de csupán üres koponyák merednek rájuk.

Esőfelhők fenyegetik a csatateret, melyet egy kibomló villám monokrómra fest. Az ég morajlik. Az estével érkező zápor eltakarítja a talajt borító szilánkokat, már ha a bolygó megéli még.

A levél parazsa elporlad.

Egy szétzúzott hadihajó árnya megcsavarodik. Üres teste felduzzad.

Egy fürkész lép ki az árnyak közül, további árnyakat hozva magával.

Némán átfésüli a csatateret. Nem sír, legalábbis nem látja senki. Avatottan böngészi a roncsokat és a holttesteket: mesteri fokra csiszolt ügyességgel alakítja a kanyargós spirált, amely megakadályozza, hogy bárki követhesse a rejtett időösvényen.

A föld megremeg és bomladozik.

A nő hozzáér a levél maradványaihoz. Letérdel, és megkavarja a hamvakat. Elkapja a fellibbenő szikrát.

Vékony fehér lapot húz ki az oldalán lévő erszényből, és becsúsztatja a hamu alá, amely lenge takaróként fedi be. Leveszi a kesztyűjét, és

megvágja az ujját. Szivárványos vér buggyan ki a sebből, lecsöppen és elszürkül.

Vérét beledolgozza a hamuba, tésztát készít, összedagasztja, majd laposra nyújtja. Az enyészet rohamosan terjed körülötte. A csatahajókból mohadombok kerekednek. Óriás ágyúk roppannak össze.

Kristályfényeket és bizarr hangokat használ. Összegyűri az időt.

A világ közepe széthasad.

Papírlap ölt testet a hamuból, és zafírkék tintával írt, kacskaringós betűk derengenek fel rajta.

A levelet arra szánták, hogy egyszer elolvassák, majd megsemmisítsék.

Ám mielőtt összeomlana a világ, a jövevény ismét elolvassa.

Lásd művemet, nemes ellenfél,
és iszonyodj!

Egy kis móka. Hidd el, az irónia minden formáját végigvettem. Bár ha nem ismered a korai 6-os szál tizenkilencedik századának túlantologizált műveit, alighanem csak én értem.

Bízom benne, hogy eljössz.

Talán azon töprengsz, mi ez... vagy inkább, hogy ki lehet ez. Persze, hiszen mindketten sejtettük, amióta összenéztünk a zűrös Abrogast-882-es incidensben, hogy lesz még dolgunk egymással.

Őszintén szólva elegendem lett a háborúból, kissé meg is untam – az Ügynökséged vilámszerű csapásait a szálakon fel és le, a vég nélküli ültetést és metszést Kert részéről, az idő szövedékének unos-untalan felszántását. A ti feltartóztathatatlan ostromotok és a mi mozdíthatatlan erődünk: ha játék lenne, in-

kább az amőbára hasonlítana, nem a góra. A végkifejlet az első lépéstől biztos, mégis egyik lépés követi a másikat, amíg szét nem válnak útjaink a bizonytalan, kaotikus lehetőségek – az egymás kárára épített jövő – felé.

Aztán egyszer csak megjelentél.

Összezavarodtam. A korábban rutinszerűen végzett mozdulatok sokkal több energiát igényeltek. Mélységet és páratlan kitartást társítottál a rátok jellemző fürgeséghez, és azon kaptam magam, hogy újra szükségem van minden kapacitásomra. Amikor a ti Váltásokat következett, új életet leheltél a manőverekbe, és engem is felpezsdítettél.

Kérlek, lásd hálám jeleit magad körül!

Örömmel képzelem el, ahogy a lángnyelvek és -csóvák felvillantják előtted a leveletem, szemed pedig küszködve dolgozik visszafelé, miközben a betűk lemállanak a papírról. Magadba kell szívnod, az emlékezetedbe kell ágyaznod a szöveget. Ha fel akarod idézni, engem kell keresned a gondolataid között, mint fodrozódó fényfoszlányokat a víztükörön. Ha be akarsz számolni az üzenetről

a feletteseidnek, el kell ismerned, hogy beléd épültem, és te is a szerencsétlen nap áldozatává váltál.

Így fogunk győzni.

Nem akartam kérkedni. Szeretném, ha tudnád, hogy lenyűgöz a taktikád. Elegáns munkád láttán kevésbé érzem fölöslegesnek ezt a háborút. Ha már itt tartunk, elképesztő hidraulikával oldottátok meg a szferikus bekerítő támadást! Remélem, kissé vigasztal a tudat, hogy talajtakaróink alaposan megemésztik majd a maradványokat. Így a következő, fölöttetek aratott győzelmünkben kicsit már te is benne leszel.

Legközelebb több szerencsét!

Baráti üdvözlettel,

Kék

Víz forr az MR-gépbe rakott üvegedényben,
Kék pedig türelmesen nézi.

Ha ő győz – vagyis minden alkalommal –, rögtön ugrik is a következő feladatra. Csak két küldetés között szokta felidézni a győzelem emlékeit, útközben (fel, a stabil múltba, vagy le, a foszladozó jövőbe) mintha imádott verssorokat ízlelgetne. Az előírt finomsággal vagy gorombasággal fésülgeti, netán gubancolja össze az idő fonalának szálait, majd távozik.

Nem szeret hosszan időzni, hiszen az azt jelenti, hogy beleköptek a levesébe.

Az MR-készülék egy feltűnően üres huszonegyedik századi kórházban áll – Kék első pillantásra megállapítja, hogy kiürítették –, ami egyébként is szolidan bújik meg egy erdő zöld szívében, amelyet határvonal szel ketté.

A kórháznak viszont zsongania kellene. Kényes ügyben jár itt, egy fertőzést kell elterjesztenie – egész pontosan megfertőznie egy orvost egy alatomos, új baktériumtörzsszel, ezzel előkészítve világa átalakulását a biológiai hadviseléssel folytatott háború felé, vagy épp az ellenkező irányba. Attól függ, a másik oldal hogyan reagál Kert lépésére. Ám orvos sehol, ez a kiskapu bezárult, Kék pedig mindössze egy üveget talált ezzel a felirattal: FORRÁS KÖZBEN OLVASHATÓ.

Ezért ácsorog most az MR-masina mellett, és a víz véletlenszerű mozgását lesve elmereng a hánykolódó szimmetrián: az univerzum termodinamikusan olvasószemüvegként telepednek a mágneses csontok, az összes molekula burjánzását és robbanását észlelik, mielőtt átalakulnának. Miután a gép a víz utolsó hőfokát is számokra fordítja, Kék a jobbával kulcsként emeli a kinyomtatott eredményt a bal kezében lévő, betűkkel teleszórt lap fölé.

Mialatt a sorokat falja, elkerekedik a szeme. Olvasás közben egyre nehezebben szűri ki az adatokat feszülő ökle mélyéről. Aztán felnevet, hangja végigzeng a kórház üres folyosóin. Nincs hozzászokva, hogy hátráltatják. Csiklandós ér-

zéseként bizsergeti, ahogy azon medítál, hogyan fordítsa hasznára a kudarcot.

Széttépi az adatlapot és a titkosírást, majd felkap egy feszítővasat.

Egy fürkész követi a kórház omladékos helyiségébe, ahol rábukkan az MR-gépre és feltöri. Az üvegben már lehűlt a víz. A nő legurítja a torkán a langyos folyadékot.

Legáltnokabb Kékem,

Hol is kezdjem? Régen történt, hogy utoljára elindítottam egy beszélgetést. Mi kevésbé élünk elszigetelten, mint ti, kevésbé léteünk a saját fejünkbe bezárva. Érzékeljük egymás gondolatait. Elképzeléseink alakítják, korrigálják, kiegészítik és megújítják egymást. Ezért fogunk győzni.

Már a kiképzésünk során olyan közel kerül hozzánk a többi kadét, mint a saját gyerekkori álmaink. Ráköszöntem olyan bajtársakra, akik nem is rémlettek az emlékeimből, és csak utólag derült ki, hogy korábban már kereszteltük egymás útját a felhő egyik ismeretlen szegletében, akkor még idegeneként.

Szóval: nincs gyakorlatom a levelezésben. Ugyanakkor elég könyvet tapogattam le és elég példát katalogizáltam ahhoz, hogy kipróbáljam magam a műfajban.

A leveleket általában direkt megszólítással kezdik. Mivel ezen már túl vagyunk, rátérhetünk közös ügyeinkre. Sajnálom, hogy elkerültétek egymást a jó doktorral. Az a nő kulcsszereplő. A nővére gyerekei pedig még inkább azok lesznek, ha ma délután meglátogatja őket, és elbeszélgetnek a madárdalok mintázatairól – amire bizonyára már sort is kerítették, mire megfejtetted ezt a levelet. Hogy miféle rafinált módszerrel szabadítottam ki a karmaid közül? Motorhiba, szép tavaszi nap, egy gyanúsán hatékony és olcsó távolszital-szoftvercsomag, amit a kórháza két éve vásárolt, és amely lehetővé teszi az otthoni munkavégzést. Ezzel sikerült összefonunk a 6-os és a 9-es szálat, és olyan ragyogó jövőt biztosítottunk, amihez napszemüveg kell, ahogy a próféták mondanák.

A legutóbbi találkozásunk ráébresztett, hogy nem engedhetem meg neked több földlakó öntörvényű befolyásolását, a gondolataim pedig valamiért rögtön a bombariadóra terelődtek. Kezdetleges, de hatásos.

Értékelem a kifinomultságodat. Egy csatának nem kell ádáznak lennie, ahogy a fegy-

ver sem feltétlenül könnyörtelen. Bár erről hajlamosak vagyunk megfeledkezni, egy időháborúban is sok múlik a megfelelő pillanatban elhangzó szavakon, egy jármű motorjának zörgésén, egy kilazult patkószegen... Mivel az egész bolygót könnyen szétzúzhatnánk, fel sem fogjuk, hogy egy suttogás is arrébb görgethet egy hóbuckát.

Tessék, túl vagyunk a címzett megszólításán! A közös ügy ecsetelése is majdnem kész.

Előfordulhat, hogy hitetlen nevetéssel fogadod ezt az üzenetet. Mintha már láttalak volna nevetni – a Győzedelmes Hadsereg soraiban, amikor hasonmásaid felgyújtották a pekingi Nyári Palotát, én pedig a császár csodálatos óraműveit próbáltam menteni. Megvetően és elszántan masíroztál végig a csarnokokon, nem is sejtetted, hogy én vagyok az ügynök, akire vadászol.

Magam elé képzelem a lángok tükröződését a fogaidon. Azt hiszed, sikerült belém furakodnod – mondjuk, magokat, spórákat ültettél el az agyamban, vagy használj olyan növényi metaforát, ami csak tetszik. Látod? Nem hagytalak válasz nélkül. Innen-

től fogva levelezünk. Esetedben szintén érvényes, hogy ha a feletteseid rájönnek, nem menekülsz a feltehetően igen kellemetlen kérdésektől. Most akkor ki fertőzött meg kit? Az én időmben trójai falovaink kürtölik szét a hírt... Cinkos módon válaszolsz majd, és taposod tovább az önpusztításhoz vezető papírósvényünket, csak hogy a tiéd legyen az utolsó szó? Vagy netán megállsz, és vállalod a következményét annak, hogy benned pörög tovább a fraktálok matematikája?

Nem tudom, én melyiket választanám.

Végezetül pedig: lezárás.

Jó mulatság volt!

Üdvözetem a hatalmas,
törzs nélküli kőlábaknak!

Vörös